

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 153

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 26 februarie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 685 din 31 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	2–3
Decizia nr. 689 din 31 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) și ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	4–5
Decizia nr. 756 din 28 noiembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 233/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, raportate la sintagma „prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială”, cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică	6–8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 26 din 11 noiembrie 2019 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	9–15
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
56. — Ordin privind publicarea efectuării radierii din Registrul general Instituției Financiare Nebancare a Societății PRO LEASING INSTITUȚIE FINANCIARĂ NEBANCARĂ — S.A.	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 685

din 31 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Nasz Csaba Bela și Florin Aurel Moțiu în Dosarul nr. 7.911/30/2017 al Tribunalului Timiș — Secția I civilă și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 169D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc autorii excepției și partea Universitatea de Vest din Timișoara. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens arată că legiuitorul este liber să opteze cu privire la condițiile de acordare a indemnizației pentru titlul de doctor. De asemenea, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 7.911/30/2017, **Tribunalul Timiș — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată de Nasz Csaba Bela și Florin Aurel Moțiu într-o cauză având ca obiect pretenții.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia arată, în esență, că dispozițiile art. 14 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 41 alin. (1) și (4), precum și celor ale art. 20 prin raportare la dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată că sunt judecători în cadrul unei instanțe judecătorești și, totodată, cadre universitare cu contract individual de muncă pe durată nedeterminată în cadrul unei universități. Funcția de bază este, în temeiul art. 103 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cea de judecător, neputând opta ca norma de bază să fie cea de la instituția de învățământ superior. Prin urmare, ca efect al dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, potrivit cărora în situația cumulului de funcții indemnizația lunară pentru titlul științific de doctor se acordă, la cerere, numai de către

angajatorul unde beneficiarul are funcția de bază declarată, autorilor excepției nu li se acordă această indemnizație și pentru activitatea desfășurată în calitate de cadre universitare. Or, autorii excepției consideră că toți cei care dețin titlul științific de doctor și își desfășoară activitatea pentru care dețin acest titlu trebuie să beneficieze de acordarea indemnizației lunare pentru titlul științific de doctor, indiferent de numărul de locuri de muncă în sectorul public. În caz contrar, se consideră discriminații, întrucât sunt remunerați mai puțin decât cadrele universitare care desfășoară aceeași activitate.

6. În susținerea criticii lor, autorii excepției arată că sporul de doctorat este un supliment de remunerare acordat de angajator pentru obținerea unui grad superior de calificare a angajatului. Calificarea academică presupune că angajatul a dobândit deprinderi și cunoștințe aprofundate într-un domeniu de studiu care asigură un plus de valoare muncii prestate de acesta. În plus, amintesc că, în calitate de salariați, plătesc contribuții de asigurări sociale de sănătate și pentru șomaj la ambele locuri de muncă, deși este evident că în cazul unei boli nu vor beneficia de două tratamente medicale sau de două operații identice, iar în cazul pierderii locului de muncă și ajungerii la șomaj, statul nu le va plăti două indemnizații de șomaj.

7. Totodată, autorii excepției invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului raportată la dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în care s-a statuat că diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă (Hotărârea din 18 februarie 1991, pronunțată în *Cauza Fredin împotriva Suediei*, paragraful 60, Hotărârea din 23 iunie 1993, pronunțată în *Cauza Hoffman împotriva Austriei*, paragraful 31, și Hotărârea din 28 septembrie 1995, pronunțată în *Cauza Spadea și Scalabrino împotriva Italiei*). Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că justificarea obiectivă și rezonabilă trebuie să urmărească un scop legitim și măsura aplicată trebuie să fie proporțională cu scopul urmărit. În analiza scopului legitim, trebuie analizată existența acestui scop raportat la dreptul atins prin diferențiere. Or, autorii excepției consideră că nu există nicio justificare obiectivă privind neacordarea indemnizației lunare pentru titlul științific de doctor și din partea celui de-al doilea angajator.

8. **Tribunalul Timiș — Secția I civilă** arată că excepția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile de admisibilitate.

9. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 14 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt constituționale. Astfel, arată că prin această reglementare statul a vrut să evite în cazul cumulului de funcții plata multiplă către personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, și anume obținerea indemnizației lunare pentru titlul științific de doctor de la mai multe unități bugetare. În realitate, textul de lege supus controlului de constituționalitate se aplică în mod egal tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei, și anume personalului din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al

statului care se află într-un cumul de funcții. În același timp, arată că sporurile, premiile și alte stimulente reprezintă drepturi salariale suplimentare, nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. Legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, dispoziții potrivit cărora *„În situația cumulului de funcții, indemnizația prevăzută la alin. (1) se acordă, la cerere, numai de către angajatorul unde beneficiarul are funcția de bază declarată.”* Art. 14 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 are următorul cuprins: *„Personalul care deține titlul științific de doctor beneficiază de o indemnizație lunară pentru titlul științific de doctor în cuantum de 50% din nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, dacă își desfășoară activitatea în domeniul pentru care deține titlul. Cuantumul salarial al acestei indemnizații nu se ia în calcul la determinarea limitei sporurilor, compensațiilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor prevăzută la art. 25.”*

14. Autorii excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 41 alin. (1) referitor la dreptul la muncă. De asemenea, apreciază că sunt încălcate prevederile art. 20 din Constituție referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea discriminării, precum și în raport cu dispozițiile art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 12 la convenția mai sus amintită, privind interzicerea generală a discriminării.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nasz Csaba Bela și Florin Aurel Moțiu în Dosarul nr. 7.911/30/2017 al Tribunalului Timiș — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 14 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Timiș — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica de neconstituționalitate vizează condițiile pe care legiuitorul le-a stabilit pentru acordarea indemnizației lunare pentru titlul științific de doctor. Astfel, autorii excepției sunt nemulțumiți că sporul de doctorat se acordă doar de către angajatorul unde beneficiarul are funcția de bază declarată, dacă își desfășoară activitatea în domeniul pentru care deține titlul, și nu de către toți angajatorii pentru care desfășoară o astfel de activitate, în mod cumulativ.

16. Față de această critică, Curtea reține că indemnizația pentru titlul științific de doctor reprezintă un drept salarial suplimentar, care nu aparține sferei drepturilor și libertăților fundamentale. Prin urmare, acordarea acestui drept depinde în exclusivitate de opțiunea legiuitorului. Mai mult, având în vedere că acest drept se acordă din fonduri publice, legiuitorul, raportându-se la resursele financiare disponibile, stabilește condițiile de acordare a indemnizației pentru titlul științific de doctor, iar atunci când aceleași temeuri o impun, poate dispune suspendarea dreptului sau chiar încetarea acordării acestuia. În acest sens sunt și cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.520 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 896 din 22 decembrie 2009 ori Decizia nr. 329 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 14 august 2013.

17. Desigur, Curtea recunoaște că libertatea de reglementare a legiuitorului este limitată de prevederile constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, astfel că toți cetățenii care îndeplinesc condițiile acordării indemnizației pentru titlul științific de doctor trebuie să se bucure în mod egal de acest drept.

18. În situația expusă în motivarea excepției de neconstituționalitate însă, Curtea apreciază că această condiție este îndeplinită, autorii excepției care, potrivit dispozițiilor art. 103 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 16 septembrie 2005, au funcția de bază de judecători bucurându-se în condiții egale de dreptul la indemnizația pentru titlul științific de doctor ca toate celelalte persoane care au funcția de bază declarată în domeniul de activitate pentru care dețin titlul.

19. Faptul că prin criticile pe care le formulează autorii excepției urmăresc acordarea indemnizației pentru titlul de doctor de mai multe ori, cumulativ, pentru fiecare funcție în care desfășoară o activitate în domeniul pentru care dețin titlul, relevă, în realitate, intenția acestora de a obține pe calea excepției de neconstituționalitate o modificare a condițiilor de acordare a acestui drept, aspect care, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței Curții Constituționale.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 689

din 31 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) și ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) și ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Cristian Nicolae Ursulescu în Dosarul nr. 7.514/2/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 245D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor din Constituție invocate. De asemenea, invocă jurisprudența Curții Constituționale referitoare la indemnizația acordată pentru titlul de doctor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 259 din 26 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 7.514/2/2017, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) și ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată de Cristian Nicolae Ursulescu cu prilejul soluționării unei acțiuni în constatare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că sintagma „dacă își desfășoară activitatea în domeniul în care deține titlul”, cuprinsă în art. 14 alin. (1) din Legea nr. 153/2017, precum și dispozițiile art. 39 alin. (5) din aceeași lege sunt neconstituționale, întrucât creează o discriminare lipsită de o justificare obiectivă și rezonabilă între persoane aflate în situații identice. În speță invocă situația sa, ca magistrat care deține titlul științific de doctor în istorie și care nu se poate bucura de indemnizația acordată pentru deținerea acestui titlu, așa cum se bucură magistrații care dețin titlul științific de doctor în drept. Astfel sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și cele ale art. 41 alin. (4) referitoare la egalitatea în drepturi și dreptul la o remunerație egală pentru muncă egală, este înfrânt principiul transparenței mecanismului de stabilire a drepturilor salariale, sunt negate drepturi câștigate, este nesocotit principiul securității juridice și sunt restrânse drepturi fără respectarea condițiilor stabilite de art. 53 din Constituție.

6. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, întrucât situația acestuia este asemănătoare, dar nu identică cu cea a celorlalți magistrați care primesc indemnizația aferentă titlului științific de doctor, aceștia din urmă fiind titulari ai unui titlu de doctor în drept, spre deosebire de autor, care deține titlul de doctor în istorie. De asemenea, cu privire la condițiile acordării indemnizației pentru deținerea titlului științific de doctor, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 693 din 17 octombrie 2006.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, acestea aplicându-se tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei în mod egal. În același timp amintește cele reținute în jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căroră sporurile, premiile și alte stimulente reprezintă drepturi salariale, nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție, iar legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula. În acest sens invocă deciziile nr. 1.601 din 9 decembrie 2010 și nr. 1.615 din 20 decembrie 2011.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (1) și ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit căroră:

— Art. 14 alin. (1): „*Personalul care deține titlul științific de doctor beneficiază de o indemnizație lunară pentru titlul științific de doctor în cuantum de 50% din nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, dacă își desfășoară activitatea în domeniul pentru care deține titlul. Cuantumul salarial al acestei indemnizații nu se ia în calcul la determinarea limitei sporurilor, compensațiilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor prevăzută la art. 25.*”;

— Art. 39 alin. (5): „Sporul pentru titlul științific de doctor, acordat ca sumă compensatorie sau ca spor la salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare, după caz, de la data aplicării prevederilor prezentei legi nu se mai acordă, personalul care deține titlul științific de doctor, indiferent de data obținerii acestuia, beneficiind de prevederile art. 14.”

12. Autorul excepției consideră că aceste texte de lege contravin următoarelor prevederi din Constituție: art. 1 alin. (3) și (5) privind statul român și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 alin. (4), prin care se statuează că „La muncă egală, femeile au salariu egal cu bărbații” și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia critică, în esență, dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, întrucât stabilesc o condiție pentru acordarea indemnizației pentru deținerea titlului științific de doctor referitoare la domeniul în care își desfășoară activitatea. Astfel, deși autorul excepției deține titlul de doctor în istorie, nu beneficiază de această indemnizație, întrucât are funcția de procuror și se consideră discriminat în raport cu colegii magistrați care dețin titlul de doctor în drept și care beneficiază de acest drept.

14. Totodată, Curtea constată că, anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, autorul excepției a beneficiat de acordarea sporului pentru titlul științific de doctor și consideră că dispozițiile de lege care stabilesc că acest spor nu se mai acordă aduc atingere unui drept câștigat și afectează caracterul previzibil al legii. În același timp, autorul excepției consideră că diminuarea drepturilor sale salariale, ca urmare a încetării acordării sporului pentru titlul de doctor, s-a realizat cu încălcarea prevederilor art. 53 din Constituție.

15. Față de aceste critici, Curtea reține că, prin dispozițiile art. 14 și ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017, legiuitorul a înlocuit reglementarea anterioară referitoare la acordarea sporului pentru titlul științific de doctor cu o nouă reglementare, prin care se prevede acordarea unei indemnizații pentru titlul științific de doctor. Condițiile acordării acestui drept cer ca beneficiarul să își desfășoare activitatea funcției de bază în domeniul pentru care deține titlul.

16. Referitor la indemnizația pentru titlul științific de doctor, Curtea, în acord cu cele statuate anterior prin Decizia nr. 1.520 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 896 din 22 decembrie 2009, și Decizia nr. 329 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 511 din 14 august 2013, arată că aceasta reprezintă un drept salarial suplimentar, care nu aparține sferei drepturilor și libertăților fundamentale. Prin urmare, acordarea acestui drept depinde în exclusivitate de opțiunea legiuitorului. Mai mult, având în vedere că acest drept se acordă din fonduri publice, legiuitorul, raportându-se la resursele financiare disponibile, stabilește condițiile de acordare a indemnizației pentru titlul științific de doctor, iar atunci când aceleași temeuri o impun poate dispune suspendarea dreptului sau chiar încetarea acordării acestuia.

17. Desigur, libertatea de reglementare a legiuitorului este limitată de prevederile constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, astfel că toți cetățenii care îndeplinesc condițiile acordării indemnizației pentru titlul științific de doctor trebuie să se bucure în mod egal de acest drept. Deosebirile de tratament juridic nu pot fi justificate decât de existența unor situații care, în mod obiectiv și rezonabil, justifică aplicarea unor astfel de diferențieri între diversele categorii de persoane.

18. În ceea ce privește însă cerința legală care condiționează acordarea indemnizației pentru titlul științific de doctor de desfășurarea activității funcției de bază într-un domeniu pentru care înalta calificare profesională dobândită prin obținerea acestui titlu prezintă relevanță, Curtea apreciază că aceasta se sprijină pe evidente rațiuni obiective, ce vizează înseși temeiurile pentru care acest drept este acordat. Astfel, Curtea observă că, prin reglementarea indemnizației pentru titlul științific de doctor, legiuitorul recunoaște și recompensează contribuția profesională deosebită pe care o persoană care a obținut titlul de doctor se presupune că o are în domeniul în care își desfășoară activitatea profesională. În concepția legiuitorului, simpla calificare a unei persoane în diverse domenii de activitate, chiar dacă se face la un nivel superior, nu justifică *per se* acordarea acestei indemnizații dacă nu este valorificată în activitatea profesională de bază. Prin urmare, instituirea unui tratament juridic diferit între persoanele care dețin titlul de doctor în domeniul în care își desfășoară activitatea profesională de bază și cele care dețin acest titlu în alte domenii, nerelevante pentru această activitate, este justificată în mod obiectiv și rezonabil.

19. Curtea apreciază că cele reținute în jurisprudența sa referitor la faptul că indemnizația pentru titlul științific de doctor nu reprezintă un drept de sorginte constituțională, legiuitorul având competența exclusivă de a stabili condițiile de acordare a acestui drept, răspund și criticilor vizând existența unui drept anterior câștigat, precum și cele privind pretinsa încălcare a prevederilor constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cristian Nicolae Ursulescu în Dosarul nr. 7.514/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 14 alin. (1) și ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 756

din 28 noiembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 233/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, raportate la sintagma „prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială”, cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, excepție ridicată de Dumitru Cucurezeac și Silvia Cucurezeac în Dosarul nr. 14.263/86/2011*/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.271D/2017 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă, întrucât autorul acesteia tinde la modificarea textului de lege criticat, și, în subsidiar, ca neîntemeiată, arătând că prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate au o redactare clară și conformă cu dispozițiile din Constituție invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 14.263/86/2011*/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local**, excepție ridicată de Dumitru Cucurezeac și Silvia Cucurezeac într-o cauză având ca obiect soluționarea unui litigiu rezultat din aplicarea prevederilor legale referitoare la modul de calcul al despăgubirilor datorate pentru exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că modalitatea de calculare a cuantumului despăgubirilor care ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială prin contracte de vânzare-cumpărare încheiate, în speță, cu cel mult două luni înainte de momentul transferului dreptului de proprietate încalcă prevederile art. 44 alin. (3) din Constituție, deoarece nu se poate stabili valoarea reală a imobilului. Autorii excepției arată că aprecierea valorii de piață a imobilului expropriat în funcție de prețurile rezultate din contractele de vânzare autentice încheiate în perioada de referință este neconstituțională atât în ceea ce privește raportarea la prețurile prevăzute în contractele de vânzare, cât și cu privire la perioada avută în vedere. În acest sens arată că, în considerarea Deciziei Curții Constituționale nr. 380 din 26 mai 2015, prin care s-a statuat că data la care trebuie să se raporteze experții în determinarea valorii de piață a terenurilor expropriate este data transferului dreptului de proprietate, rapoartele de expertiză efectuate în speță au stabilit că prețurile stipulate în contractele încheiate în acea perioadă nu reflectă niciun fel de deosebiri între imobilele tranzacționate sau acestea sunt nesemnificative, toate având aceeași valoare unitară, minimală, din grila notarilor publici. Aceste contracte nu țin seama de cel mai important element ce trebuie luat în considerare la estimarea valorii de piață, și anume cea mai bună utilizare a terenului. În opinia autorilor excepției, experții trebuie să fie liberi să își aleagă elementele de comparație pe care le consideră oportune în vederea stabilirii valorii de piață reale a imobilelor expropriate, pentru ca instanța de judecată să poată acorda o despăgubire dreaptă și rezonabilă. Susțin că este neconstituțională și perioada de referință la care s-au raportat experții, deoarece este de natură să conducă la stabilirea unor despăgubiri diferențiate doar în raport cu momentul expropriării și cu tranzacțiile încheiate în perioada de două luni anterioară expropriării, iar nu în raport cu valoarea reală a bunului de la data expropriării. Consideră că perioada de referință care trebuie să fie avută în vedere de experți este de cel puțin 6 luni, această perioadă fiind prevăzută și în Normele internaționale de evaluare utilizate de Asociația Națională a Evaluatorilor Autorizați din România.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, precizând, în esență, că actul normativ special ce reglementează criteriile de calcul al despăgubirilor ce se cuvin în cazul expropriării are în vedere acel preț rezonabil, normal, firesc ce se obține atunci când atât vânzătorul, cât și

cumpărătorul încearcă să obțină cel mai bun preț. Ca atare, valoarea la care se referă sintagma criticată reprezintă o estimare a celui mai probabil preț care va fi plătit pentru teren, la o anumită dată, în funcție de caracteristicile proprii ale fiecăruia. Consideră că dacă experții ar fi liberi să își aleagă elementele de comparație pe care le găsesc oportune la stabilirea valorii de piață reale a imobilului expropriat ar conduce la determinarea aleatorie a valorii de piață a imobilului expropriat, în niciun caz la stabilirea unei despăgubiri drepte și rezonabile. În concluzie, instituirea criteriului contestat nu este de natură să înfrângă prevederile constituționale și convenționale invocate de autorii excepției.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, din perspectiva textelor din Legea fundamentală invocate de autorii acesteia, cu referire la criteriul avut în vedere pentru determinarea prețului imobilelor expropriate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, în considerarea Deciziei nr. 12 din 15 ianuarie 2015, prin care Curtea Constituțională a constatat că sunt neconstituționale prevederile art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, raportate la sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit dispozițiilor încheierii de sesizare, prevederile art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 20 decembrie 2010. Ulterior sesizării Curții Constituționale, textul de lege criticat a fost modificat, prin art. I pct. 19 din Legea nr. 233/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, conținutul normativ al acestuia nemaipăstrând soluția legislativă criticată în cauza de față. Dar, întrucât textul de lege criticat este incident în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței care a sesizat Curtea Constituțională, urmează să fie examinat în redactarea sa

inițială, și anume: „(3) *Acțiunea formulată în conformitate cu prevederile prezentului articol se soluționează potrivit dispozițiilor art. 21—27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, în ceea ce privește stabilirea despăgubirii.*” Acțiunea la care se referă textul criticat are ca obiect soluționarea de către instanța de judecată a contestației formulate de persoana expropriată împotriva stabilirii cuantumului despăgubirii. Textul de lege mai sus reprodus este criticat prin raportare la sintagma „*La calcularea cuantumului despăgubirilor, experții, precum și instanța vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială*”, cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 5 iulie 2011. Din motivarea excepției rezultă că este vorba, de fapt, doar despre sintagma „*prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială*”.

13. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire. De asemenea, prin raportare la art. 20 din Legea fundamentală, se invocă și dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul de proprietate privată.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege criticat a mai constituit obiectul controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici identice și prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală ca cele invocate în cauza de față. Prin Decizia nr. 669 din 24 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 5 februarie 2018, Curtea a apreciat (paragraful 20) că nu pot fi reținute criticile de constituționalitate formulate, întrucât legiuitorul a dat pe deplin expresie condiției impuse de dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție, potrivit căreia despăgubirea pe care statul este obligat să o plătească pentru imobilele expropriate trebuie să fie dreptă, adică stabilită în mod just, la valoarea reală a acestora.

15. Astfel, Curtea a observat că această exigență este exprimată în mod inechivoc în textul art. 26 alin. (1) din Legea nr. 33/1994, care precizează că „*despăgubirea se compune din valoarea reală a imobilului și din prejudiciul cauzat proprietarului sau altor persoane îndreptățite*”. Criteriul în baza căruia se va calcula cuantumul despăgubirilor este prevăzut de art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 ca fiind prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială, la data transferului dreptului de proprietate, la care se adaugă și valoarea daunelor aduse proprietarului sau, după caz, altor persoane îndreptățite. Curtea a considerat că aceasta este modalitatea care reflectă în maniera cea mai obiectivă valoarea reală a bunului imobil expropriat, fiind stabilită prin comparație cu prețurile efective cu care imobile similare s-au vândut, prețuri negociate în mod liber între vânzător și cumpărător, dovedite prin contractele de vânzare-cumpărare autentificate de notarul public. Așadar, legiuitorul român nu a fixat în mod arbitrar un anumit prag valoric sau alte reguli restrictive, ci a dat prevalență realității pieței imobiliare, tocmai pentru a oferi proprietarului expropriat șansa de a obține, în procedura expropriării, același preț pe care l-ar fi obținut dacă, din proprie voință, ar fi ales să vândă imobilul în cadrul unor raporturi juridice de drept privat.

16. Sub acest aspect, prin Decizia nr. 67 din 21 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 20 iulie 2017, paragraful 24, Curtea a constatat că, deși în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat faptul că obiective legitime, de utilitate publică, cum ar fi realizarea unor reforme economice sau de justiție socială, pot milita pentru o indemnizație inferioară valorii de piață a imobilului (Hotărârea din 21 februarie 1986, pronunțată în Cauza *James și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 54), Curtea Constituțională a reținut că despăgubirea trebuie să fie justă și să privească toate elementele care au cauzat apariția prejudiciului suferit de persoana expropriată. Sub acest aspect, Curtea a constatat în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 395 din 1 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 685 din 7 noiembrie 2013) că reglementarea internă în domeniul exproprierii este mai favorabilă decât cea consacrată prin art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, deoarece art. 26 din Legea nr. 33/1994 prevede că exproprierea cuprinde valoarea reală a imobilului și despăgubirile cuvenite proprietarului și altor persoane îndreptățite, iar la stabilirea despăgubirii se are în vedere prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele în aceeași unitate administrativ-teritorială, adică prețul de piață al acestora la momentul realizării efective a exproprierii.

17. Împrejurarea particulară existentă în cauza soluționată prin Decizia nr. 669 din 24 octombrie 2017, mai sus citată, similară celei din prezenta cauză, astfel cum a fost expusă de autorii excepției, în sensul că prin rapoartele de expertiză s-a stabilit că prețurile stipulate în contractele încheiate într-o anumită perioadă în aceeași zonă au fost identice ori au prezentat doar mici variații nesemnificative, nu este de natură să conducă la constatarea neconstituționalității textului de lege criticat. Totodată, opinia exprimată de autorii excepției, în sensul că experții trebuie să fie liberi să își aleagă elementele de

comparație pe care le consideră oportune în vederea stabilirii valorii de piață reale a imobilelor expropriate, nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci o apreciere personală, care se constituie într-o propunere de modificare a textului de lege, asupra căreia Curtea Constituțională nu are competența de a se pronunța.

18. Prin decizia menționată, Curtea a mai precizat că nu poate fi reținută nici critica bazată pe faptul că este neconstituțională și perioada de referință de doar două luni la care s-au raportat experții pentru stabilirea prețului. Sub acest aspect, Curtea a observat că prevederile art. 26 din Legea nr. 33/1994 nu conțin nicio indicație cu privire la intervalul de timp pe care trebuie să îl aibă în vedere experții pentru a evalua cuantumul despăgubirilor în funcție de prețul prevăzut în contractele de vânzare-cumpărare încheiate în acea perioadă, raportarea, în speță, la o anumită perioadă nefiind o consecință a textului de lege criticat.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea jurisprudenței mai sus prezentate a Curții Constituționale, și având în vedere identitatea criticilor formulate, se impune menținerea soluției de respingere, ca neîntemeiată, a excepției și a considerentelor care au stat la baza pronunțării acesteia.

20. Curtea observă, de altfel, că prin Legea nr. 233/2018 a fost modificat reperul prin raportare la care se stabilesc despăgubirile cuvenite pentru imobilele expropriate, acesta reprezentându-l, în prezent, expertizele întocmite și actualizate de camerele notarilor publici, la momentul transferului dreptului de proprietate, astfel cum prevede art. 22 alin. (6) din Legea nr. 255/2010, cu modificările și completările ulterioare, iar nu prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială, conform art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010, examinat în cauză.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dumitru Cucurezeac și Silvia Cucurezeac în Dosarul nr. 14.263/86/2011*/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 233/2018, raportate la sintagma „prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială”, cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 noiembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 26
din 11 noiembrie 2019

Dosar nr. 738/1/2019

Corina-Alina Corbu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici Eugenia Voicheci	— președintele Secției I civile — președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele delegat al Secției de contencios administrativ și fiscal
Daniel Grădinaru Valentina Vrabie	— președintele Secției penale — judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Andreia Liana Constanda Alina Iuliana Țuca Maria Hrudei	— judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Horațiu Pătrașcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dragomir Andrei Claudiu Rus	— judecător la Secția penală — judecător la Secția penală

Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii este legal constituit în conformitate cu dispozițiile art. 516 alin. (1) din Codul de procedură civilă raportat la art. 27² alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Diana Berlic, procuror șef birou al Secției judiciare.

La ședința de judecată participă magistratul-asistent Ileana Peligrad, desemnat pentru această cauză în conformitate cu dispozițiile art. 27² din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind „admisibilitatea cererilor de încuviințare a executării silite pornite de instituțiile de credit împotriva Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru I.M.M. prin invocarea ca titlu executoriu a contractelor de garantare, raportat la dispozițiile art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 și art. 11 alin. (5) din anexa 1 a Ordinului nr. 8/2014 al Ministerului Finanțelor Publice”.

Magistratul-asistent învederează legala constituire a completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, precum și faptul că la dosarul cauzei au fost depuse: raportul întocmit de doamnele judecători-raportori, punctul de vedere din partea Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii — S.A. — I.F.N., două memorii *amicus curiae* din partea Asociației Române a Băncilor și a Băncii Comerciale Ferroviare, supliment la raport și precizări ale titularului sesizării.

Președintele completului, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, acordă cuvântul reprezentantului procurorului general pe admisibilitatea prezentului recurs în interesul legii și pe fondul acestuia.

Reprezentantul procurorului general apreciază că prezenta sesizare este admisibilă, arătând că dispozițiile art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 și ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. 1 la Ordinul viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, și al ministrului delegat pentru buget nr. 8/2014 constituie temeiul prezentului recurs în interesul legii, fiind norme cu caracter special, derogatorii de la prevederile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, și, în condițiile în care caracterul de titlu executoriu al notificărilor sau al confirmărilor notificărilor de includere în plafonul de garantare era prevăzut doar în clauzele convențiilor-cadru încheiate de Fond și bănci, nu s-ar fi putut întreprinde acest demers juridic, deoarece ar fi însemnat să se sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție cu o problemă de interpretare a unei clauze contractuale, și nu a unei dispoziții legale, ceea ce ar fi atras inadmisibilitatea recursului în interesul legii.

Totodată, prevederile privind posibilitatea Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii — S.A. — I.F.N. de acordare a garanțiilor din fonduri proprii și titlul sub care se pot acorda acestea, în nume și cont propriu, respectiv în calitate de mandatar al Ministerului Finanțelor Publice, au fost introduse prin Hotărârea Guvernului

nr. 376/2017, însă aceste dispoziții sunt aplicabile doar situațiilor juridice născute după intrarea în vigoare a actului normativ și nu pot retroactiva.

Asupra fondului recursului în interesul legii, reprezentantul procurorului general solicită admiterea sesizării și pronunțarea unei hotărâri care să asigure interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 și ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. 1 la Ordinul viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, și al ministrului delegat pentru buget nr. 8/2014, în sensul că nu constituie titluri executorii contractele de garantare încheiate de Fondul Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii — S.A. — I.F.N., în calitate de mandatar al Ministerului Finanțelor Publice, mecanismul de colaborare dintre finanțator și Fond fiind cuprins în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013.

Președintele completului, doamna judecător Corina-Alina Corbu, constatând că nu mai sunt alte chestiuni prealabile sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare pe sesizarea Ministerului Public.

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, a constatat următoarele:

I. Temeiul juridic al recursului în interesul legii

1. Articolul 514 din Codul de procedură civilă stipulează următoarele:

„Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.”

II. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

2. Sesizarea s-a făcut de către Ministerul Public, atașându-se jurisprudență în susținerea demersului juridic întreprins.

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unui recurs în interesul legii

3. Hotărârea Guvernului nr. 1.211/2001 privind înființarea Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii — S.A. — I.F.N., republicată, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Hotărârea Guvernului nr. 1.211/2001*

Art. 1 alin. (1): „Se înființează Fondul Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii — S.A. — I.F.N., denumit în continuare *F.N.G.C.I.M.M. — S.A. — I.F.N.* sau *Fondul*, ca societate comercială pe acțiuni, în condițiile Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, instituție financiară nebanară, cu capital de risc, persoană juridică de drept privat[...]”

Art. 2 alin. (1): „F.N.G.C.I.M.M. S.A. — I.F.N. are ca activitate principală acordarea din fonduri proprii a finanțărilor, garanțiilor și asumarea angajamentelor de garantare sau finanțare, precum și orice alte instrumente de finanțare care pot fi obținute de întreprinderile mici și mijlocii, definite potrivit legii, precum și de alte categorii de solicitanți prevăzuți în lege și în actul său constitutiv, de la bănci sau din alte surse.”

4. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 privind Programul de garantare a creditelor pentru întreprinderi mici și

mijlocii, aprobată cu modificări de Legea nr. 8/2014, denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013*

Art. 2: „În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: [...]”

— lit. c) definește contractul de garantare ca fiind „contractul încheiat între beneficiarul programului, instituția de credit finanțatoare și Fondul Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii — S.A. — I.F.N., denumit în continuare *F.N.G.C.I.M.M.*, prin care statul, prin Ministerul Finanțelor Publice — F.N.G.C.I.M.M., se obligă să garanteze creditul acordat de instituția de credit finanțatoare și beneficiarul își asumă obligația să ramburseze statului sumele datorate ca urmare a executării garanției de către instituția de credit finanțatoare, în cazul producerii riscului de credit.”

Art. 10 alin. (1): „Instituția de credit are dreptul la plata valorii de executare a garanției în cazul producerii riscului de credit, în condițiile programului. [...]”

Art. 11 alin. (4): „Contractele de garantare constituie titluri executorii.”

5. Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2013 privind Programul de garantare a creditelor pentru întreprinderi mici și mijlocii, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 936/2013

Art. 1 alin. (5): „Ministerul Finanțelor Publice, denumit în continuare *M.F.P.*, în parteneriat cu Fondul Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii — S.A. — I.F.N., denumit în continuare *F.N.G.C.I.M.M.*, și instituțiile de credit finanțatoare implementează măsurile reglementate de prezentele norme metodologice pe baza unei convenții de colaborare.”

Art. 7 alin. (1): „Finanțatorul transmite F.N.G.C.I.M.M., direct sau prin unitățile sale teritoriale, solicitarea privind acordarea garanției de stat, după aprobarea finanțării de către structurile sale competente.

(2) Solicitarea de garantare se transmite de către finanțator împreună cu următoarele documente în copie certificată de către bancă pentru conformitatea cu originalul:

a) certificatele de atestare fiscală emise de organele fiscale competente și de autoritățile administrativ-teritoriale, aflate în termenul de valabilitate la data depunerii solicitării de garantare, din care să rezulte că beneficiarul nu are restanțe la plata sumelor datorate bugetului general consolidat. În cazul în care beneficiarul înregistrează datorii restante către bugetul general consolidat, certificatele amintite sunt însoțite de copiile certificate pentru conformitatea cu originalul a documentelor justificative, prin care aceste debite au fost achitate. Certificatele de atestare fiscală cuprind, la solicitarea beneficiarului, informațiile referitoare la executarea silită, actele prin care s-au acordat înlesniri la plată, suspendarea executării silite etc., în conformitate cu prevederile legale în vigoare;

b) declarația beneficiarului pe propria răspundere privind încadrarea în categoria I.M.M., al cărei model este prevăzut în anexa nr. 1 la Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare;

c) declarație pe propria răspundere a beneficiarului finanțării garantate, din care să rezulte îndeplinirea criteriilor de eligibilitate prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. a), b), e) și g) și respectarea prevederilor art. 3 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013, emisă cu cel mult 30 de zile înainte de data depunerii solicitării de garantare;

d) rezultatul consultării Centralei Incidentelor de Plăți (CIP), din care să rezulte îndeplinirea condiției de eligibilitate prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013, emisă cu cel mult 30 de zile înainte de data depunerii solicitării de garantare;

e) rezultatul consultării Centralei Riscului de Credit (CRC), din care să rezulte îndeplinirea condiției de eligibilitate prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013, emis cu cel mult 30 de zile înainte de data depunerii solicitării de garantare, cu datele disponibile la data emiterii;

f) certificatul constatator emis de oficiul registrului comerțului/extras obținut de la RECOM Online, din care să rezulte îndeplinirea condiției de eligibilitate prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013, emis cu cel mult 30 de zile înainte de data depunerii solicitării de garantare.

(3) F.N.G.C.I.M.M. analizează solicitarea de garantare pe baza informațiilor furnizate de instituția de credit finanțatoare și potrivit reglementărilor proprii și prezentelor norme metodologice comunică finanțatorului decizia sa.”

Art. 8 alin. (1): „După aprobarea garanției și achitarea de către beneficiar a comisionului de administrare, precum și după primirea din partea finanțatorului a copiei ordinului de plată, decontat de către acesta, privind achitarea de către beneficiarul programului a comisionului de risc în contul IBAN RO24TREZ99965010XXXXXX, deschis pe numele M.F.P. la Trezoreria Operativă Centrală, cod de identificare fiscală 8609468, F.N.G.C.I.M.M. transmite instituției de credit finanțatoare contractul de garantare, contractul/contractele de fideiusiune și contractul privind constituirea ipotecii mobiliare prevăzute la art. 8 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013.

(2) Contractul de garantare cuprinde, fără a se limita la acestea, identitatea părților, obiectul și durata contractului, termenii și condițiile de acordare și plată a garanției, obligațiile părților, valoarea maximă a garanției acordate în monedă națională, modalitatea de calcul și termenele de plată ale comisionului de risc și ale comisionului de administrare, precum și celelalte drepturi și obligații ale părților.

(3) În aplicarea prevederilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013, F.N.G.C.I.M.M., în calitate de mandatar al statului român, încheie contracte de fideiusiune cu toate persoanele fizice sau juridice care au calitatea de administratori și asociați/acționari ai beneficiarului, ce dețin cel puțin 50% din părțile sociale/acțiunile acestuia, precum și cu întreprinzătorul persoană fizică autorizată ce desfășoară activități economice în mod independent, autorizată potrivit legii, după caz.”

Art. 17: „În cazul în care beneficiarul programului nu își îndeplinește obligațiile de plată care îi revin în baza contractului de credit, instituția de credit poate solicita executarea garanției emise de F.N.G.C.I.M.M. Plata valorii de executare a garanției se efectuează de M.F.P. din fondul de risc constituit conform art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013. Recuperarea sumelor plătite ca urmare a executării garanțiilor acordate în cadrul programului se realizează de organele competente ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu respectarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. 18 alin. (1): „Cererea de plată se depune de către instituția de credit finanțatoare în perioada de valabilitate a garanției, ulterior trecerii la restanță a întregii finanțări garantate, în intervalul cuprins între 30 de zile și maximum 60 de zile calendaristice de restanță la plata principalului înregistrată de beneficiar, împreună cu următoarele documente:

a) documentul/documentele de identitate al/ale reprezentantului beneficiarului și fideiusorilor; se transmit cele mai recente documente aflate în posesia instituției de credit

finanțatoare, în copie certificată de instituția de credit finanțatoare pentru conformitate cu originalul;

b) contractul de credit, inclusiv anexele, însoțit de toate actele adiționale încheiate la acesta, în copie certificată pentru conformitate cu originalul;

c) un exemplar al contractului de garantare, în original;

d) copia procesului-verbal de predare-primire a contractului de garantare, a contractului de fideiusiune și a contractului de ipotecă mobilă;

e) dovada plății comisionului de risc către M.F.P. pe toată perioada de valabilitate a garanției, în copie certificată pentru conformitate cu originalul;

f) avizul de înscriere a ipotecii mobiliare asupra soldurilor creditoare ale tuturor conturilor curente deschise la instituția de credit finanțatoare în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, valabil până la stingerea tuturor creanțelor datorate de beneficiar în baza contractului de garantare, în copie certificată de instituția de credit finanțatoare pentru conformitate cu originalul;

g) extrasul contului curent la data cererii de plată, în copie certificată de instituția de credit finanțatoare pentru conformitate cu originalul;

h) extrasul contului de credit al beneficiarului sau un document echivalent, din care să rezulte fără echivoc întreaga valoare a finanțării garantate nerambursate și data trecerii la restanță a acesteia, în copie certificată de instituția de credit finanțatoare pentru conformitate cu originalul;

i) notificarea instituției de credit finanțatoare către beneficiarul finanțării garantate conform contractului de credit, cu privire la trecerea la restanță a finanțării garantate, însoțită de dovada transmiterii, în copii certificate de instituția de credit finanțatoare pentru conformitate cu originalul; din documentele anexate trebuie să rezulte faptul că notificarea a fost transmisă beneficiarului în termen de cel mult 10 zile de la data trecerii integrale la restanță a liniei de credit;

j) declarația pe propria răspundere a beneficiarului finanțării garantate, din care să rezulte îndeplinirea criteriilor de eligibilitate prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. a), b), e), g) și respectarea prevederilor art. 3 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013, în original, emisă cu cel mult 10 zile înainte de data depunerii solicitării de garantare;

k) declarația pe propria răspundere a beneficiarului privind încadrarea în categoria I.M.M., al cărei model este prevăzut în anexa nr. 1 la Legea nr. 346/2004, cu modificările și completările ulterioare, în original;

l) ultimele două situații financiare consecutive încheiate din care să rezulte îndeplinirea la data aprobării finanțării a criteriilor prevăzute în art. 3 alin. (1) lit. a), g) și h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013, însoțite de dovada depunerii acestora la organele financiare competente, în copii certificate de instituția de credit finanțatoare pentru conformitate cu originalul. În cazul persoanelor fizice autorizate, întreprinderilor individuale și al întreprinderilor familiale se vor prezenta ultimele două formulare Declarație privind venituri realizate din România/Decizie de impunere emise de Agenția Națională de Administrare Fiscală, în copie certificată de instituția de credit finanțatoare pentru conformitate cu originalul;

m) declarația pe propria răspundere a finanțatorului referitoare la respectarea prevederilor art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013.”

Art. 19 alin. (1): „În termen de cel mult 25 de zile calendaristice de la primirea cererii de plată, F.N.G.C.I.M.M. aprobă sau respinge cererea de plată.

(2) F.N.G.C.I.M.M. aprobă cererea de plată a garanției, în condițiile transmiterii de către instituția de credit finanțatoare a tuturor documentelor care însoțesc cererea de plată prevăzută la art. 18 în perioada de valabilitate a garanției, asumării de către instituția de credit finanțatoare a verificării îndeplinirii la data acordării finanțării a obligației prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013, ale respectării de către finanțator a obligației prevăzute la art. 5 alin. (1) și în condițiile achitării primei de garantare pe toată durata de valabilitate a garanției.

(3) F.N.G.C.I.M.M. respinge cererea de plată a garanției, în condițiile transmiterii incomplete a documentelor care însoțesc cererea de plată prevăzută la art. 18 sau în afara perioadei de valabilitate a garanției, neasumării de către instituția de credit finanțatoare a verificării îndeplinirii la data acordării finanțării a obligației prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013, ale nerespectării de către finanțator a obligației prevăzute la art. 5 alin. (1) și în condițiile neachitării în totalitate a primei de garantare aferente întregii perioade de valabilitate a garanției.

(4) Decizia de aprobare sau, după caz, de respingere a cererii de plată a garanției se comunică instituției de credit finanțatoare și M.F.P. cel mai târziu în ziua lucrătoare imediat următoare datei adoptării, pe fax sau poștă electronică, urmând ca ulterior, în cel mult două zile lucrătoare, să se transmită și documentul în original [...].

(6) Plata garanției se face de către M.F.P. într-un cont unic al instituției de credit finanțatoare, pe baza deciziei F.N.G.C.I.M.M. de aprobare a cererii de plată, în termen de maximum 5 zile calendaristice de la primirea deciziei F.N.G.C.I.M.M. de aprobare a cererii de plată, fără însă a se depăși 90 de zile calendaristice de restanță a beneficiarului la plata principalului.

(7) Sumele garantate de F.N.G.C.I.M.M. se plătesc instituției de credit finanțatoare de către M.F.P. de la fondul de risc și se recuperează de către organele competente ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală de la beneficiarii finanțării garantate, în condițiile legii.”

Art. 20 alin. (1): „În termen de 5 zile lucrătoare de la data plății valorii de executare a garanției, M.F.P. transmite F.N.G.C.I.M.M. dovada efectuării plății.

(2) F.N.G.C.I.M.M. întocmește un înscris prin care se individualizează creanța bugetară rezultată prin plată, precum și data scadenței acesteia, care se transmite debitorului-beneficiar al finanțării garantate, prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, în termen de 15 zile calendaristice de la data primirii dovezii efectuării plății prevăzute la alin. (1).

(3) Accesoriile creanței bugetare, în cazul în care beneficiarul achită cu întârziere creanța, sunt calculate de către Agenția Națională de Administrare Fiscală.

(4) Înscrisul prevăzut la alin. (2) împreună cu dovada efectuării procedurii de transmitere către debitorul-beneficiar al finanțării garantate, însoțite de contractul de garantare în original, contractul/contractele de fideiusiune în original, însoțit de copia documentului de identitate al fideiusorului, și contractul de ipotecă mobilă, însoțit de copia avizului de înscriere a contractului de ipotecă mobilă în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, se înaintează, în termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii dovezii privind efectuarea procedurii de transmitere, organelor fiscale competente ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în vederea recuperării creanței bugetare, în condițiile legii.”

6. Ordinul viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, și al ministrului delegat pentru buget nr. 8/2014 pentru aprobarea

Convenției privind implementarea Programului de garantare a creditelor pentru întreprinderi mici și mijlocii dintre Ministerul Finanțelor Publice și Fondul Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii — S.A. — IFN, prevăzută la art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 privind Programul de garantare a creditelor pentru întreprinderi mici și mijlocii și a Convenției de colaborare prevăzute la art. 1 alin. (5) din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2013 privind Programul de garantare a creditelor pentru întreprinderi mici și mijlocii, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 936/2013, cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare *Ordinul nr. 8/2014*.

Art. 11 alin. (5): „Contractele de garantare constituie titluri executorii.”

IV. Orientările jurisprudențiale divergente

Situația de fapt care a generat practica judiciară neunitară este următoarea:

7. Instituțiile de credit au încheiat convenții de garantare cu F.N.G.C.I.M.M. (*Fondul*) prin care acesta a înțeles să garanteze creditele pe care instituțiile de credit le acordă întreprinderilor mici și mijlocii.

8. Mecanismul de funcționare a emiterii garanției este următorul: instituția de credit prezintă către Fond o notificare de includere în plafonul de garantare prin care pune la dispoziția Fondului elementele necesare analizării încadrării clientului în categoria I.M.M. și solicită emiterea garanției, iar Fondul, după propria analiză, emite acceptul de a garanta în calitate de fideiusor acel client printr-un document separat numit confirmarea de includere în plafon.

9. Prin confirmarea notificării de includere în plafonul de garantare, Fondul se angajează în mod expres, irevocabil și necondiționat să plătească în termen de 90 de zile calendaristice de la primirea cererii de plată 80% din suma reprezentând finanțarea garantată restantă.

10. În general, convențiile încheiate cu Fondul au același conținut, iar la art. 6.1, 6.2, 6.3 din anexa nr. 2 la Ordinul nr. 8/2014 (Convenția-cadru) se stipulează că garanția Fondului este expresă, necondiționată, irevocabilă și constituie fideiusiune în condițiile reglementate de art. 2.280—2.320 din Codul civil.

11. Problema de drept invocată de către Fond pentru a nu onora garanția acordată este faptul că aceste înscrisuri nu constituie titluri executorii, cu toate că în cuprinsul confirmării notificării de includere în plafonul de garantare se menționează că aceste înscrisuri sunt titluri executorii în temeiul legii.

12. La nivelul instanțelor naționale s-au conturat următoarele orientări jurisprudențiale:

a) Într-o opinie s-a considerat că notificarea de includere în plafonul de garantare acceptată de Fond prin confirmarea de includere în plafonul de garantare reprezintă o garanție personală și are caracter executoriu, conform art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, care prevede: „contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii”.

b) Într-o a doua orientare jurisprudențială s-a considerat că notificarea de includere în plafonul de garantare și confirmarea notificării de includere în plafonul de garantare nu au caracter de titlu executoriu, întrucât nu există nicio dispoziție legală care să le confere acest caracter.

V. Punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

13. Prin recursul în interesul legii pe care l-a promovat, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că, sintetizând ansamblul dispozițiilor legale incidente, mecanismul de colaborare dintre finanțator — instituție de credit și Fond se prezintă în felul următor:

— Banca adresează Fondului solicitarea de garantare (posibil sub forma „Notificare de includere în plafon”) împreună cu o serie de documente.

— Fondul analizează cererea și comunică băncii decizia sa.

— Dacă Fondul aprobă garantarea (posibil sub forma „Confirmarea notificării de includere în plafon”), trimite băncii contractul de garantare, contractul de fidejusiune [acesta fiind încheiat de Fond cu administratorii/asociații/acționarii beneficiarului care dețin cel puțin 50% din părțile sociale/acțiunile acestuia sau cu întreprinzătorul persoană fizică autorizată ce desfășoară activități economice în mod independent, conform dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 și art. 8 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 936/2013] și contractul de constituire a ipoteci mobiliare.

— La producerea riscului garantat (neplata parțială sau integrală a creditului principal de către beneficiarul programului) banca depune la Fond cererea de plată, însoțită de documentele prevăzute de lege, solicitând executarea garanției emise de Fond.

— Fondul aprobă/respinge cererea de plată.

14. Motivele pentru care Fondul poate să respingă cererea de plată a garanției sunt prevăzute în dispozițiile art. 19 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 936/2013, respectiv în art. 7.4 din anexa nr. 2 la Ordinul nr. 8/2014 (transmiterea incompletă a documentelor ce însoțesc cererea de plată sau transmiterea acesteia în afara perioadei de valabilitate a garanției etc).

— Dacă Fondul aprobă cererea, plata garanției o face Ministerul Finanțelor Publice.

— Recuperarea sumelor plătite ca urmare a executării garanției se realizează de către Agenția Națională de Administrare Fiscală (A.N.A.F.) în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură fiscală, aceasta procedând la executarea silită a beneficiarului creditului, în virtutea contractului de garantare, care este titlu executoriu opozabil beneficiarului.

15. De menționat că dispozițiile legale incidente nu utilizează termenii „Notificare de includere în plafon”, „Confirmare a notificării de includere în plafon”, ci „solicitare de garantare”, respectiv acceptare a solicitării de garantare, prin care se realizează acordul de voință în urma căruia se încheie contractul de garantare, astfel încât problema care se ridică constă, de fapt, în a ști dacă contractul de garantare poate fi invocat drept titlu executoriu în cererile de executare silită pornite de bănci împotriva Fondului pentru plata garanției, având în vedere dispozițiile art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 și art. 11 alin. (5) din anexa nr. 1 la Ordinul nr. 8/2014, conform cărora contractele de garantare constituie titluri executorii.

16. Ministerul Public a apreciat că aceste contracte de garantare nu beneficiază de caracterul executoriu în raporturile dintre băncile finanțatoare și Fond.

17. Conform prevederilor art. 638 alin. (1) pct. 4 teza a II-a din Codul de procedură civilă, pentru a fi titlu executoriu, înscrisul sub semnătură privată trebuie să i se recunoască puterea executorie printr-o dispoziție legală expresă.

18. Dispozițiile art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013, precum și cele ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. 1 la Ordinul nr. 8/2014, care atribuie contractelor de garantare caracter executoriu, nu privesc relația dintre banca finanțatoare și Fond, deoarece sunt înscrise în capitolul care

reglementează procedura de recuperare a garanției prin intermediul executării silite a beneficiarului I.M.M. de către organele fiscale ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

19. Astfel, după efectuarea plății privind executarea garanției de stat de către Ministerul Finanțelor Publice, acesta informează Fondul cu privire la efectuarea plății, iar Fondul întocmește un înscris, act premergător procedurii de executare silită, prin care se individualizează creanța rezultată din plată.

20. Înscrisul se comunică atât debitorului beneficiar al finanțării garantate, cât și organelor competente ale A.N.A.F.

21. Acestea din urmă procedează la aplicarea măsurilor de executare silită în conformitate cu Codul de procedură fiscală, pe baza documentelor primite de la Fond. Printre acestea se numără și contractul de garantare, căruia legea îi atribuie în mod expres caracter executoriu, în considerarea naturii de creanță fiscală a sumei de recuperat.

22. De altfel, în toate programele guvernamentale în care F.N.G.C.I.M.M. acordă garanții de stat, forța executorie a contractelor de garantare este stipulată în partea care reglementează procedura de recuperare a garanției de către organele fiscale, caracterul executoriu al contractelor de garantare asigurând o mai mare rapiditate și eficiență în procedura executării silite a creanțelor fiscale.

23. În concluzie, întrucât caracterul de titlu executoriu al contractului de garantare este prevăzut de dispozițiile art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 și ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. 1 la Ordinul nr. 8/2014 (acestea fiind norme speciale față de norma generală prevăzută de dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006) doar în raporturile execuționale dintre organele fiscale și debitorul Programului de garantare a creditelor pentru întreprinderi mici și mijlocii, în procedura de recuperare a creanței reprezentată de plata garanției acordate de Fond instituțiile de credit finanțatoare nu pot invoca în favoarea lor caracterul executoriu al contractului de garantare în cererile de încuviințare a executării silite împotriva Fondului, în cazul refuzului de plată a garanției.

24. Prin precizările depuse la 13 august 2019, ca urmare a necesității lămuririi chestiunii privind existența unei practici neunitare raportat la temeiurile juridice invocate și, pe cale de consecință, a admisibilității prezentului recurs în interesul legii în raport cu prevederile art. 515 din Codul de procedură civilă, titularul sesizării a arătat că, pentru a putea promova un recurs în interesul legii de natură să ducă la uniformizarea practicii neunitare în această materie, a fost necesară găsirea în fondul activ al legislației a acelor dispoziții legale care prevăd caracterul de titlu executoriu al convențiilor de garantare încheiate de F.N.G.C.I.M.M., acestea fiind identificate în dispozițiile cuprinse în art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 și în art. 11 alin. (5) din anexa nr. 1 la Ordinul nr. 8/2014, conform cărora contractele de garantare constituie titluri executorii.

25. Faptul că în cuprinsul hotărârilor judecătorești anexate sesizării de recurs în interesul legii nu se fac mențiuni cu privire la incidența acestor articole de lege, ci doar cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor atotcuprinzătoare din art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, potrivit cărora „contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit, constituie titluri executorii”, nu poate determina inadmisibilitatea recursului în interesul legii.

26. La 2 octombrie 2019, titularul sesizării a depus „precizări” la recursul în interesul legii formulat, arătând că obiectul sesizării îl constituie: „admisibilitatea cererilor de încuviințare a executării silite pornite de instituțiile de credit împotriva Fondului Național

de Garantare a Creditelor pentru I.M.M. prin invocarea ca titlu executoriu a contractelor de garantare, raportat la dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului”.

VI. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

27. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1/1/2014/HP, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014, a respins ca inadmisibilă sesizarea formulată de Tribunalul Specializat Cluj privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 1396 din Codul civil de la 1864, în situația în care cererea de încuviințare a executării silite a unui contract de credit este formulată de creditorul cesionar al creanței.

28. De asemenea, prin Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2/1/2014/HP, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins ca inadmisibilă sesizarea formulată de Tribunalul Specializat Cluj privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 22 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare, în situația în care cererea de încuviințare a executării silite a unui contract de credit este formulată de asiguratorul subrogat în drepturile creditorului instituție bancară.

VII. Raportul asupra recursului în interesul legii

29. Prin raportul întocmit de judecătorii-raportori desemnați, conform art. 516 alin. (5) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 privind Programul de garantare a creditelor pentru întreprinderi mici și mijlocii și ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. 1 la Ordinul nr. 8/2014, contractele de garantare nu pot fi invocate ca titlu executoriu în cererile de încuviințare a executării silite pornite de instituțiile de credit împotriva Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, iar ulterior, prin suplimentul la raport s-a considerat că sesizarea formulată nu îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 515 din Codul de procedură civilă.

VIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Analizând recursul în interesul legii, raportul întocmit de judecătorii-raportori, precum și problema de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

30. Potrivit dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, „Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești”.

31. De asemenea, art. 515 din același cod prevede că „Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii”.

32. Aceste texte de lege stabilesc mecanismul, scopul și condițiile de admisibilitate, determinând totodată aria restrictivă a examinării pe care o face instanța supremă în soluționarea recursului în interesul legii.

33. Astfel, scopul recursului în interesul legii este acela de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești. Cu alte cuvinte, textele legale aflate în discuție statuează faptul că recursul în interesul legii este admisibil numai în situația în care se face dovada că problema de drept ce formează obiectul judecății a fost soluționată în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care trebuie atașate sesizării.

34. Spre această finalitate conduc și dispozițiile constituționale, care, în reglementarea art. 126 referitor la instanțele judecătorești, prevăd expres, la alin. (3), faptul că „Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale”.

35. Verificând regularitatea investiției, prin prisma dispozițiilor legale anterior menționate, se constată că este îndeplinită cerința legală privind titularul sesizării.

36. Nu este îndeplinită însă condiția referitoare la existența unei probleme de drept soluționate în mod diferit de instanțele judecătorești, prin hotărâri definitive (dacă litigiul s-a judecat potrivit Codului de procedură civilă) sau prin hotărâri judecătorești irevocabile (dacă judecata s-a desfășurat în baza dispozițiilor Codului de procedură civilă de la 1865), ce trebuie dovedită prin anexarea la cererea formulată de titularul sesizării a unei jurisprudențe relevante.

37. În acest sens se constată că Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită, prin promovarea prezentului recurs în interesul legii, cu solicitarea de a statua asupra problemei de drept referitoare la „admisibilitatea cererilor de încuviințare a executării silite pornite de instituțiile de credit împotriva Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru I.M.M. prin invocarea ca titlu executoriu a contractelor de garantare, raportat la dispozițiile art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 și art. 11 alin. (5) din anexa nr. 1 la Ordinul nr. 8/2014 al ministrului finanțelor publice”.

38. Or, din analiza hotărârilor identificate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și atașate sesizării inițiale reiese că nu există jurisprudență divergentă în ceea ce privește interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 și ale art. 11 alin. (5) din anexa nr. 1 a Ordinului nr. 8/2014, hotărârile anexate reținând incidența unei alte norme decât cele ce au fost invocate drept temei în memoriul de recurs, respectiv art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006.

39. De altfel, însuși titularul sesizării, la fila 4 a precizărilor depuse la 13 august 2019, arată că „în cuprinsul hotărârilor judecătorești anexate sesizării de recurs în interesul legii nu se fac mențiuni cu privire la incidența acestor articole de lege [art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 și art. 11 alin. (5) din anexa 1 a Ordinului Ministerului Finanțelor Publice nr. 8/2014], ci doar cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor atotcuprinzătoare din art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006”.

40. Ulterior, prin precizările depuse la 2 octombrie 2019, titularul sesizării a înțeles să schimbe limitele sesizării inițiale prin modificarea temeiului juridic, în sensul solicitării instanței supreme de a se pronunța asupra chestiunii de drept referitoare la „admisibilitatea cererilor de încuviințare a executării silite pornite de instituțiile de credit împotriva Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru I.M.M. prin invocarea ca titlu executoriu a contractelor de garantare, raportat la dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului”.

41. Or, în cazul mecanismelor de asigurare a unei practici judiciare unitare, Înalta Curte de Casație și Justiție procedează la dezlegarea cu caracter obligatoriu și de principiu a problemei sau chestiunii de drept cu care a fost investită, fără a realiza o activitate de judecată specifică procesului civil.

42. Astfel, atât recursul în interesul legii, cât și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reprezintă mecanisme procedurale prin care Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii, în realizarea rolului fundamental ce îi revine potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (3) din Constituția României.

43. Niciunul dintre cele două mecanisme procedurale reglementate de titlul III „Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare” al cărții a II-a „Procedura contencioasă” din Codul de procedură civilă nu reprezintă cereri de chemare în judecată ori căi de atac în sensul prevederilor procedurale. Un argument în acest sens îl reprezintă faptul că procedura de judecată în fața primei instanțe și căile de atac sunt reglementate în titlurile I și II ale cărții a II-a din Codul de procedură civilă, pe când cele două mecanisme de asigurare a unei practici judiciare unitare sunt reglementate în titlul III al cărții a II-a.

44. Este de observat că, în cuprinsul titlului III „Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare” al cărții a II-a „Procedura contencioasă” din Codul de procedură civilă, legiuitorul nu face trimitere la aplicarea dispozițiilor referitoare la judecata în primă instanță, în apel sau în recurs, așa cum a procedat (spre exemplu, prin dispozițiile art. 482, 494, 508 ori art. 513 din Codul de procedură civilă) atunci când a considerat că este necesar să fie aplicate în mod corespunzător reguli specifice unei alte proceduri de judecată.

45. De altfel, cele două mecanisme procedurale de asigurare a unei practici judiciare unitare nu reprezintă un „proces civil” în

înțelesul de diferend, conflict între două sau mai multe subiecte de drept, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu realizează o judecată propriu-zisă, caracterizată prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești irevocabile, în reglementarea art. 377 alin. 2 din Codul de procedură civilă de la 1865, ori definitive, în reglementarea art. 634 alin. (1) din Codul de procedură civilă din 2010, și, ulterior, prin punerea în executare a titlului executoriu.

46. În consecință, instrumentele procedurale de asigurare a unei practici judiciare unitare rezidă, în esența lor, în activitatea de dezlegare, cu caracter de principiu, a unei probleme/chestiuni de drept, iar în soluționarea unui recurs în interesul legii Înalta Curte de Casație și Justiție nu aplică dispozițiile referitoare la judecata procesului civil în primă instanță ori în căile de atac, care să permită **modificarea investiției inițiale**, cu atât mai mult cu cât în „precizările” depuse se schimbă chiar temeiurile juridice în legătură cu care se pretinde că există practică neunitară.

47. Instanța supremă este ținută de limitele investiției inițiale, normele referitoare la modificarea cererii cuprinse în cartea a II-a „Procedura contencioasă” — titlul I „Procedura în fața primei instanțe” — capitolul I „Sesizarea instanței de judecată” nefiind compatibile cu specificul mecanismelor de asigurare a unei practici judiciare unitare reglementate de titlul III al cărții a II-a din Codul de procedură civilă.

48. Din această perspectivă, raportat la obiectul sesizării inițiale, se constată că practica judiciară atașată în cele două anexe ale sesizării nu se circumscrie obiectului recursului în interesul legii promovată, iar soluțiile pronunțate nu susțin cele două opinii jurisprudențiale descrise de titularul sesizării, sub acest aspect motivarea sesizării fiind lacunară, întrucât titularul sesizării se limitează doar la a indica mai multe texte de lege care ar fi incidente. Or, în această situație, i-ar reveni instanței supreme sarcina de a stabili care este norma legală incidentă și de a justifica înrâurirea pe care dezlegarea recursului în interesul legii ar avea-o asupra cauzei pendinte, ceea ce ar reprezenta o depășire a limitelor sesizării.

49. Așa fiind, deși reprezintă o reală problemă practică, aspectele sesizate reclamă, în fapt, absența unei norme clare și lipsite de echivoc în materie, însă acestea nu pot fi soluționate prin mijlocul procedural ales, Înalta Curte de Casație și Justiție având rolul de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, iar nu pe acela de a stabili care este norma de drept incidentă în funcție de circumstanțele particulare ale speței deduse judecătii.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 517 cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibil recursul în interesul legii formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind „admisibilitatea cererilor de încuviințare a executării silite pornite de instituțiile de credit împotriva Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru I.M.M. prin invocarea ca titlu executoriu a contractelor de garantare, raportat la dispozițiile art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 și art. 11 alin. (5) din anexa 1 a Ordinului nr. 8/2014 al Ministerului Finanțelor Publice”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 11 noiembrie 2019.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

ORDIN**privind publicarea efectuării radierii din Registrul general Instituții Financiare Nebancare a Societății PRO LEASING INSTITUȚIE FINANCIARĂ NEBANCARĂ — S.A.**

Având în vedere solicitarea de radiere din Registrul general Instituții Financiare Nebancare a Societății PRO LEASING INSTITUȚIE FINANCIARĂ NEBANCARĂ — S.A., formulată prin Scrisoarea nr. 1 din 6.01.2020, precum și îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 113 alin. (1) din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 20/2009 privind instituțiile financiare nebancale, cu modificările și completările ulterioare, în baza art. 28 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebancale, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 35 alin. (1) și (3) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României și ale Hotărârii Parlamentului României nr. 19/2019 pentru numirea Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

guvernatorul Băncii Naționale a României emite următorul ordin:

Articol unic. — Se dispune publicarea efectuării radierii din Registrul general Instituții Financiare Nebancare ținut la Banca Națională a României a Societății PRO LEASING INSTITUȚIE FINANCIARĂ NEBANCARĂ — S.A., cu sediul în Ploiești, str. Văleni nr. 1, bl. 33I—33K, parter, județul Prahova, înregistrată

la oficiul registrului comerțului cu nr. J29/193/27.02.2001, cod unic de înregistrare 13733470, înscrisă în Registrul general Instituții Financiare Nebancare, Partea II — Radiate, la secțiunea k) „Activități multiple de creditare” (nr. RG-PJR-30-110127).

Guvernatorul Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 11 februarie 2020.
Nr. 56.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

